

med, at Professor Keller vil forstaa, at nu kan der ikke drages flere Veksler paa den Konto“. Til den Udtalelse, som staar der, skal jeg paa ny føje den Udtalelse, jeg før lod falde, og det er den, at jeg ikke ser andet, end at Ministeren for sin egen Skyld er nødt til at fjerne Professor Keller fra Administrationen af disse Anstalter og henvise ham til at benytte sine rige Kræfter som Læge paa Anstalterne. Der er fuldt ud Brug for hans Kræfter som Læge. Ministeren maa ikke overlade det til sin eventuelle Efterfølger. Det er Ministeren, hvis Honnør er bleven impliceret i denne Sag paa en ganske enestaaende Maade. Ministeren burde derfor gøre, hvad han kunde for at genoprette det ved nu at fjerne den Direktion, der har vist sig ganske umulig, set fra et administrativt Standpunkt, uden Hensyn til, hvilken Værdi den kan have som læge- og skolevidenskabelig Autoritet. Dermed skal jeg afslutte disse Betragtninger. Jeg er ikke godvillig kommen ind paa dem. Jeg skal endnu blot tilføje, at naar man fra Anstaltens Direktions Side vil give det Udseende af, at Elendigheden skyldes Strejke og Lock-ouren, er det en Betragtning, som vi efter det Kendskab, vi nu have til Indholdet og Værdien af Skrivelser fra Anstaltens Direktion, maa fordre bevist med Tal. Selv Ministeren tror ikke, at et Underskud som dette paa 300,000 Kr. maa skyldes den store Lock-out. Der kan være Tale om et Rentetab maaske, men der kan ogsaa være Tale om en Rentegevinst. Thi hvis Professor Keller havde optaget Statsbidraget og simpelthen under Lockouten sat det ind i københavnske Banker til 4 à 4½ pCt., havde han i hvert Fald haft en Rentegevinst og ikke noget Rentetab under Lock-ouren. Men jeg kan ikke vide, om det forholder sig saaledes. Det er mig ogsaa ganske ligegyldigt. Naturligvis kan der paa-vises Tab for Anstalten ved Arbejdsstandsningen. Men forinden man tager Hensyn til disse Tab, maa Anstalten give en Specifikation over, hvor store de ere. Thi at de skulde løbe op til det Beløb, der her er omtalt, er der naturligvis ikke noget som helst Menneske her i Salen, der tør paa-staa. Murerarbejdet er ikke steget i Pris efter Lock-ouren, og Tømrerarbejdet er det heller ikke. Lock-ouren fik ikke et saadant Forløb for Arbejderne, at de kunde benytte Lejligheden til at skrue Prisen paa Bygningsarbejdet op. De Beløb, der kan være Tale om som Tab ved Bygningsforetagender, kunde være klare at anskue. Jeg er derfor ogsaa ganske sikker paa, at den

højtærede Minister i det Forsvar, han maaske vil forsøge for Anstaltens Direktion, ikke vil fremkomme med almindelige Udtalelser, men, som jeg nu har gjort, vil belægge sine Ord med Tal og Skriftsteder.

Meyer: Jeg skal ikke med ret mange Ord afskære den højtærede Minister Lejligheden til at svare paa de Angreb, der ere rettede paa de Kellerske Anstalter, som Forholdene have udviklet sig efter Vedtagelsen af Loven af 26de Marts 1898. De Herrer ville have hørt, hvorledes forskellige af dette Tings Medlemmer ere staaede frem og have vidnet i denne Sag, Folk, som have haft med den at gøre i Udvalget, og som derfor have siddet inde med Kendskab til, hvorledes Lovforslaget var blevet til, og hvorledes denne Anstalt havde at indrette sig med Henblik paa de Bevillinger, der ere tilstaaede den. Ja, selv det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) er, hvad der er et Særsyn, staaet frem her i Dag og har udtalt sig saaledes, at han fortrød sin Fortid. Det synes at klinge gennem de forskellige Taler, der ere holdte, at man alle fortryder at have været med til at lægge denne Anstalt ved Bregninge. Jeg ser ingen Grund til at fortryde dette, selv om man ganske vist kan være i Stand til at finde en anden Plads, som man ansaa for heldigere.

Jeg maa her minde de Herrer om, hvad der for Resten til Dels er gjort af den foregaaende Taler, hvorledes Udvalgets Stilling var. Man talte om de fattige Børn, om de stakkels Hjem, om Overflytning af Anstalten og appellerede til vore Følelser, og, som den ærede sidste Taler udtalte, enhver let bevægelig Natur, maaske ogsaa en mindre let bevægelig Natur, vilde af denne Fremstilling utvivlsomt have ladet sig lede til den Tanke, at det var absolut nødvendigt, at man fik oprettet denne Anstalt, og at man ikke paa nogen Vis kunde forsvare at lægge Hindringer i Vejen for den, og at man maatte udvide de Kellerske Anstalter og vælge den Plads, der var valgt, Pladsen ved Bregninge, hvis ingen anden kunde findes, om hvilken Fler-tallet kunde samles. Det maatte altsammen foretrækkes fremfor den Situation at lade det blive, som det var, og have overfyldte Hjem, forsømte Børn og forpinte Forældre, saaledes at vi med andre Ord begik en Forbrydelse mod dem, som vare henviste til at vende sig til os, og hvis Forsørgere vi paa en vis Maade burde være. Men da vi behandlede denne Sag, viste det sig, at der var næsten lige saa